

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.530/2024/9.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2024. november 06. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

végzést:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2024. május 29. napján kihirdetett 6.B.23/2023/57. számú ítéletét **helyben hagyja.**

vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt is.

A másodfokú végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

[1] A Miskolci Törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével a letartóztatásban lévő vádlottat bűnösnek mondta ki a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő és büntetendő 2 rendbeli testi sértés büntetében, melyből 1 rendbeli cselekmény kísérleti szakban maradt. Ezért őt – mint különös visszaesőt – halmazati büntetésül 9 év börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 9 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett továbbá az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, az Ózdi Járásbíróság 3.B.371/2017/13. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés végrehajtása során alkalmazott feltételes szabadságra bocsátást megszüntetéséről, a bűnjelekről, valamint a vádlottat 563.077 Ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

[2] Az ítélettel szemben a vádlott és a védő a büntetés enyhítése, valamint a bűnügyi költség vádlott által viselendő részének csökkentésére irányuló fellebbezést jelentettek be. Az ügyészség az ítéletet tudomásul vette.

[3] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség az átiratában a védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárást az eljárási szabályokat betartva folytatta le, annak alapján megalapozott tényállást állapított meg és a cselekmény minősítése is törvényes. Az ítélet vádlott személyi körülményeire vonatkozó része pontosítandó a terhelt kóros elmeállapotát érintően. A büntetés kiszabás körében az elsőfokú bíróság által írtak annyiban korrigálandóak, hogy az időmúlás nem tekinthető

nyomatékos enyhítő körülménynek, mivel a 8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekménynél 3 évi időmúlás jelentősnek nem tekinthető ezért enyhítő súlya csekélyebb. Az elsőfokú bíróság az irányadó halmazati középértéktől elmaradva kiszabott büntetése méltányosnak tekinthető, a vádlott terhére róható súlyosító körülményekre figyelemmel annak enyhítésére irányuló fellebbezés nem foghat helyt. A bűnügyi költség vonatkozásában előadta, hogy a vádlottal szemben nagyobb tárgyi súlyú bűncselekmények miatt került sor a büntetőeljárás lefolytatására, ezért ahhoz képest a bűnügyi költség aránytalannak nem tekinthető, így nincs indok arra sem, hogy annak viselése alól a vádlottat mentesítse. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú ítélet tanácsülés keretében történő helybenhagyását indítványozta.

[4] A védő fellebbezése indokolásaként előadta, hogy a vádlott már az eljárás nyomozati szakaszában tényfeltáró beismerő vallomást tett, melyet a bírósági eljárás során is fenntartott, az eljárás során mindvégig megbánó magatartást tanúsított, és az egyik sértett – sértett 1 - meg is bocsátott neki. További lényeges enyhítő körülmény az igazságügyi orvosszakértő által megállapított személyiségzavar, enyhe fokú gyengeelméjűség, ami a vádlott belátási képességét nem zárta ki, azonban elősegíthették, avagy nem akadályozták meg a vádlott helytelen reakcióját. A cselekmény elkövetése óta jelentős időmúlás állt be, mely nem róható védenre terhére, továbbá a vádlottnak két kiskorú gyermeke van, akiknek eltartására köteles. Mindezen enyhítő körülményekre figyelemmel, valamint a bizonyítási eljárás során is feltárt nehéz életkörülményeire a kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését kérte.

[5] A vádlott a Debreceni Fellebbviteli Főügyészség átiratára nem tett észrevételt.

[6] A bejelentett fellebbezések kizárólag a kiszabott büntetés megváltoztatására irányultak, ezért a másodfokú bíróság a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 598. § (2) bekezdése alapján tanácsülésen bírálta el azokat.

[7] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a korlátozott felülbírálatra figyelemmel a Be. 590. § (3), (5) és (7) bekezdéseiben foglaltak szerint bírálta felül. Mindez azt jelenti, hogy a bejelentett jogorvoslatokat kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján jelentették be (mértékes fellebbezés), ezért a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését bírálta felül a Be. 590. § (3) bekezdésének megfelelően. A Be. 590. § rendelkezéseinek szabályai azonban a felülbírálatot kiterjesztik az ún. szankciós fellebbezésnél is az eljárási szabályok betartására, az abszolút hatályon kívül helyezési okok esetleges fennállására, a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezésekre abban az esetben, ha a vádlottat fel kell menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni, valamint a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezéseire is. [Be. 590. § (5) bekezdés a) - c) pontok] Értelemszerűen a szankciós fellebbezésnél a büntetés kiszabása a fellebbezés oka és a cél a büntetésre vonatkozó rendelkezés megváltoztatása, ezért a Be. 590. § (5) bekezdés b) pontjában foglaltak jelen esetben a 590. § (3) bekezdésében írtaknak feleltethetőek meg. A Be. 591. § (2) bekezdés a) pont értelmében, a korlátozott felülbírálatra tekintettel a másodfokú bíróság nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, és a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította, mivel a mértékes fellebbezésnél az elsőfokon megállapított tényállás rögzül, azaz tényálláshoz kötöttség teljes.

[8] Kizárólag a kiszabott büntetés végett bejelentett fellebbezésnél az elsőfokon megállapított tényállás rögzül, azaz a tényálláshoz kötöttség teljes, de a BED2019.B.20 számú döntés szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság tényállásában írtakat elírás vagy számítási hiba esetén akkor is helyesbítheti, ha a korlátozott felülbírálatra tekintettel annak megalapozottságát nem vizsgálja, ez azonban érdemi változtatást nem eredményezhet [Be. 753. § (1) és (6) bekezdés, 583. § (8) bekezdés a) pont, 590. § (3) bekezdés]. A tényálláshoz kötöttség ugyan teljes, azonban a közhitelesség és a valósághűség érdekében a nyilvánvaló elírási hibák módosítása nem mellőzhető.

[9] Az ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú ítélet a vádlott korábbi elítélései, illetve a vádlott elmeállapota vonatkozásában pontatlanok melyek kiegészítését a korlátozott felülbírálat nem zárja ki. Ezért a Be. 561. § (3) bekezdés b) pontjára figyelemmel az elsőfokú ítéletet az alábbiakban pontosítja:

- a [8] bekezdésben szereplő ítélet estében a „más bűncselekmények miatt” helyett a „testi sértés vétsége miatt” a helytálló, valamint az elkövetési idő 2017. augusztus 15. és 2018. március 22.,
- a [9] bekezdésben szereplő ítélet esetében az elkövetési idő 2017. augusztus 3.,
- a [10] bekezdés szereplő ítélet esetében az elkövetési idő 2018. augusztus 8.,
- a [12] bekezdésnél szereplő ítélet esetében az elkövetési idő 2018. április 13.,
- a [13] bekezdésben szereplő ítéletének az „és más bűncselekmények” megállapítást mellőzi és az elkövetési idő 2018. augusztus 2.
- az ítélet személyi részének [16] bekezdését azzal, hogy a vádlott enyhe fokú gyengeelméjűségben (debilitás mentális) megnyilvánuló kóros elmeállapotban szenved, amely azonban a vád tárgyává tett cselekmények vonatkozásában nem zárta ki és nem is korlátozta a cselekmények következményeinek felismerésében, illetve e felismerésnek megfelelő cselekvésben.

[10] Az ítéltábla a korlátozott felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék az eljárást perrendszerűen folytatta le, nem vétett ún. abszolút, az elsőfokú bíróság ítéletének szükségszerűen hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértést [Be. 607. § (1) bekezdés, Be. 608. § (1) bekezdés], és nem észlelt az ítéltábla az előzőekben fel nem sorolt olyan eljárási szabálysértést, amely lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, vagy a büntetés kiszabására [Be. 590. § (5a) bekezdés]. Ilyen eljárási hibára a fellebbezések során nem is történt hivatkozás.

[11] Az elsőfokú bíróságnak a vádlott bűnösségére vont következtetése törvényes, és a vádlott cselekményeinek jogi minősítése is helytálló [Be. 590. § (1) bekezdés c) pont]. A másodfokú bíróság a Be. 590. § (5) bekezdés b) pontja alapján vizsgálta a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezést, melynek során arra a meggyőződésre jutott, hogy az elsőfokon eljáró bíróság helyesen feltárta az irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket, és azokat súlyuknak megfelelően értékelte.

[12] Az 56. Bk. vélemény III/10. pontja alapján a büntetés kiszabása során enyhítő körülmény, ha az elkövető hosszabb ideig állt a büntetőeljárás súlya alatt; nagyobb a nyomatéka, ha előzetes fogva tartásban volt, és ilyenkor a rövidebb tartam is enyhítő körülményként értékelhető.

[13] Jelen ügy tárgyát képező bűncselekmények büntetési tétele 8 év, a vádlottat a bűncselekmény elkövetése után rövid idővel – 2021. szeptember 23. napján - őrizetbe vették, majd letartóztatását rendelték el, mely jelenleg is fennáll. Ezért a több mint három éve letartóztatásban lévő vádlott estében az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte az időmúlást, mint nyomatékos enyhítő körülményt a vádlott javára.

[14] Az ítéltábla a szabadságvesztés enyhítésére irányuló védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak, a törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi enyhítő és súlyosító körülményeket teljeskörűen feltárta, a védelmi fellebbezésben elsőfokú bíróság által értékelten túl további enyhítő körülményre nem történt hivatkozás. A vádlottal szemeben különös visszaesőkénti elkövetés [Btk. 89. § (1) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 2 évtől 18 évig terjedő szabadságvesztés szabható ki, a büntetés kiszabása során irányadó középérték 10 év. Ennek tükrében a súlyosító körülményekre is figyelemmel a középérték alatt kiszabott 9 év szabadságvesztés a büntetéskiszabási elveknek megfelelő, büntetési célok elérésére alkalmas, tetterányos büntetés. A kiszabott joghátrány kellően szolgálja a büntetés célját, az általános és egyéni megelőzés elvét, nem tekinthető enyhének, ugyanakkor súlyosnak sem.

[15] A Be. 574. § (1) bekezdése alapján, ha a bíróság a vádlott bűnösségét megállapítja, kötelezi őt a felmerült bűnügyi költség megfizetésére. A Be. 574. § (5) bekezdése alapján a bíróság a bűncselekmény tárgyi súlyához képest aránytalanul nagy bűnügyi költség egy részének megfizetése alól a vádlottat mentesítheti. A bíróság ebben az esetben kizárólag az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyát és a felmerült bűnügyi költség összegét mérlegelheti, nem bír jelentőséggel az, hogy a vádlott személyi, jövedelmi, vagyoni viszonyai milyenek. Figyelemmel arra, hogy jelen ügy tárgya 2 rb. életveszélyt okozó testi sértés bűntette, melyből 1 rb kísérleti szakban megrekedt, a felmerült bűnügyi költség ehhez képest aránytalanul nagynak nem tekinthető, ezért a másodfokú bíróság a Be. 574. § (5) bekezdés rendelkezéseinek alkalmazása nem tartotta indokoltnak.

[16] Az ítéltábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján döntött vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetését követően előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról.

[17] Törvényesen rendelkezett az elsőfokú bíróság az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező további járulékos kérdésekről, így a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról, a vádlott feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történő kizárásáról, feltételes szabadság megszüntetéséről, a bűnjelekről, ezért a Be. 593. § (7) bekezdésébe foglalt intézkedés szükségessége nem merült fel.

[18] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja és Be. 605. § (1)-(2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[19] Az ítéltábla határozatával szemben további fellebbezést a Be. 615. § (5) bekezdése kizárja.

Debrecen, 2024. november 06.

Dr. Elek Balázs sk. a tanács elnöke, Dr. Sörös László sk. előadó bíró, Dr. Toma Attila sk. bíró

ZÁRADÉK: A Miskolci Törvényszék 6.B.23/2023/57. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.II.530/2024/9. számú másodfokú határozata által a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2024. november 06.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke